

С ЖРДИТКО.

(Цветна картина на кориците).

Имало едно момченце. Името му било Колю, а го викали Сжрдитко.

Викали го така, защото много се сжрдел; сжрдел се кога щяло и кога не, кжде трябвало и кжде не.

Сжрдел се той у дома си на всички: на баща си и на майка си, на братчетата и сестричетата си. Сжрдел се на всички из двора, сжрдел се и на другарите си по улиците. И най-много се сжрдел, когато немало, за какво да се сжрди.

И всички — и у дома, и по двора, и на улицата — почнали да забравят името му и го зовели само Сжрдитко. Дори и веселящите — врабци, щом го виждали, почвали да чиркат: „Чир-цжр-сжр-Сжрдитко!“

Ето сега наш Сжрдитко ходил у бабини си на госте. Баба му дала хубава, вкусна ябълка. Начумерен като небето през кжсна есен, той пак се сжрди. — Знаете ли защо? — Защото има само една ябълка.

* * *

ХУБАВАТА ГОРА.

(По „Супер“).

Живееше едно време една жена, вдовица. От всичко на света най-много обичаше тя две неща: русото, доброто си момченце и горичката им, която се разтиляше по баирчинката зад тяхната кжща. Тази гора беше посадена от дядо им, отгледана от баща им, а мжж ѝ, додето бил жив, всеки празник я обикалял и ѝ се радвал, както правеше тя сега.

Минаха години. Радостта ѝ от гората ставаше сѐ по-голяма и по-голяма: наопжки — радостта ѝ от момчето се намаляваше. Додето момчето беше още малко, беше добро и послушно, ала колкото повече растеше, толкова повече грижи и мжки ѝ причиняваше. То беше попаднало между лоши другари и, вместо да работи, цели дни прекарваше в кржчмата. Как не го молеше, как не го увещаваше добрата майка да се остави от този живот, — нищо не помагаше.

Опечалената майка почна по-често да посещава любимата